

Morvay Imre (1928 – 2005)

Nemrégiben vet-tünk végső búcsút az ipolysági temetőben Morvay Imrétől, sokunk szókimondó és mégis segítőkész Imrétől, Imre bácsijától, aki, bár nem városunkban született, tettei révén azonban ízig-vérig ipolysági polgárként marad meg emlékezetünkben.

Morvay Imre 1928. augusztus 1-jén született Ipolynyéken. Tanulmányai végeztével 1948-ban a Pozsonyi Egészségügyi Hivatalban kezdte szakmai pályafutását. Mivel szeretett volna szülőföldjéhez közelebb dolgozni, az adandó alkalommal élve nemsokára a Besztercebányai Kerületi Nemzeti Bizottság pénzügyi szakosztályára került. 1953-ban jött haza, az egykori Ipolysági Járási Nemzeti Bizottságra. 1960-tól a Városi Nemzeti Bizottság felelős tisztségeiben intézte a város és a régió pénzügyeit. Beosztásaiból és lokálpatriotizmusából kifolyólag városunk iskolaügyi és kulturális életének fejlesztésében is jelentős szerepet vállalt. 1989-ben vonult nyugdíjba

az Ipolysági Városi Hivatal pénzügyi osztálya vezetőjeként.

Az újságszerkesztés és -írás iránti vonzalma bizonyítékeként már a 60-as években szerkesztette és részben írta is a város Ipel – Ipoly című lapját szlovák és magyar nyelven. Tehát szinte

természetes volt, hogy 1992-ben az újrainduló Honti Lapok – Hontianske listy szerkesztőségének is tagja lett – egészen haláláig. 1996-tól a Honti Múzeum és Galéria pótolhatatlan adminisztratív munkaerejeként és tárlatvezetőjeként működött, munkaideje felét társadalmi munkában végezve. Az ipolysági múzeológia ügyét szolgálta a Honti Múzeum és Galéria Baráti Köre megbízható és precíz vezetői tagjaként /pénztárosaként/ is.

Hosszú, alkotó élet zárult le: városunk egy közösségformáló személyiségét veszítette el. Hálával és szeretettel emlékezünk Morvay Imre kollégákra és barátunkra.

Pálincás Tibor
múzeum- és galériavezető

Köszönjük!

Pálincás Tibor, a Honti Múzeum vezetője köszöni minden ajándékozónak azokat a tárgyakat, melyekkel gazdagították a múzeum gyűjteményét. Ezek a következők: *Morvay Imre, Páterka Pál, Lacho Michal, Gál Béla, Molnár Zoltán, Vojtech Dangl, Korpás Pál, Hárs József, Soms Judit, Végh József, Riedly József, Bendik Márta, Kapusztai Krisztina, Gáspár Zsolt, Pavel Hraško, Mihovics István, Furmánek Václav, Katkin Slavomír, Nevizánszky Gábor, Koza Vilmos és Ilona, Hengerics Ferenc, Csemniczky Zoltán, Pásztor Mária, Berényi Éva, Pleva János, Reznicek Ilona, Szmrecsányi Csaba, Danis Ferenc mérnök, Lúbrica Poliaková, Baráti Anna, Kutak Adrienn, Bendik Béla, Orlai Ottó, Kovács Károly, Fejér Zoltán, Tipary László*

lő; Katona Lajos Városi Könyvtár, Vác; Kortárs Magyar Galéria, Komárom; Nagytúri Községi Hivatal, Ipolysági Városi Hivatal.

Gyűjteményi tárgyak: könyvek, folyóiratok, népviseleti ruhák, textíliák, hímnézések és kézimunkák, katonaláda, különféle dokumentumok, televíziók, rádiók, bútorok, szalmakosarak, vasalók, képek, gázálcok, kerámiák, faliórák, szita, próbababák, villanytűzhely, húsvéti hímes tojások, varrógépek, mezőgazdasági és kézi szerszámok, orsók, pénzérmék, régi pénzek, diplomamunkák, emlékérmék, konyhai eszközök, faragott szobrocska.

Pálincás Tibor
múzeumvezető

Búcsú Imre barátunktól

Bizony, nem tudjuk sem a napot, sem az órát. Éppen ezért jó lenne, ha ügyrendezhetnénk mulandó földi életünket, hogy mindig készen lehessünk az indulásra, bízva az örökkévalóságban is. Mert csak a test megy el, a szellem, a lélek mindig jelen lesz valahol.

Morvay Imre bátyánknak is csak az e világi élete ért véget. Szelleme és emléke azonban csak most kezd bontakozni. Mert termékenyek voltak mindennapjai, mert tevékenységgel teltek nyugdíjas évei is. Szellemi öröksége kiteljesedhet családjában, emléke tovább élhet barátaiban, legközelebbi munkatársaiban s mindazokban, akik valaha kapcsolatba kerültek vele. Márpedig az ilyen sokan vannak. A kultúra és közélet napszámosai közt, a Honti Lapok olvasóinak táborában, a Honti Múzeum és a Simonyi Lajos Galéria látogatói körében.

Szerencsés ember volt ő, mert szerette, amit csinált. Nagy-nagy lelkesedéssel kalauzolta az ipolysági múzeumban a legkisebb látogatót is. Példásan vezette az intézet leltárkönyveit, pénztári naplóját. Közben írta cikkeit, dokumentálta az eseményeket, portrékat rajzolt az arra érdemes emberekről. Vigyázott a múlttal, mentette a jelent a jövőnek. Mindenre kíváncsi volt, minden érdekeltte őt. Mélyről jött, de nem kívánczolt a magasságokba. Tette, amit tennie lehetett, amivel megbízták őt. Azt azonban komolyan vette, s a tőle telhető tisztelességgel elvégezte. Jó volt vele elbeszélgetni, lehetett vele vitatkozni. Mindig meg akarta érteni a dolgokat, mindig kíváncsi volt másokra is. A szó nemesebb értelmében véve is. Színfoltja volt ennek a városnak, állandó résztvevője a rendezvényeknek, melyekről rendületlenül tudósított és véleményt mondott.

Csendes, szerény ember volt. Sokan azt sem tudtuk, hogy beteg. Azt hittük, ő az örökifjú, s még hosszú ideig itt marad köztünk. Sajnos, ő is elment, de aminek kellett, itt maradt belőle. Mert élete nem volt hiábavaló. Ég áldjon, barátunk!

Csáky Károly